

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 27/04/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 109

Bài học hôm qua, Hòa Thượng nói, người tu pháp môn Mật Tông phải trì tâm giới. Các pháp môn trong nhà Phật thường lấy giới luật của pháp môn Mật tông để hướng theo. Tất cả các Tông phái đều phải giữ giới từ nơi tâm, chúng ta kiểm soát tâm thì chúng ta rất khó tạo tác hành động sai. “*Tâm giới*” là chúng ta kiểm soát từng hành động nhỏ của tâm thì đó là tâm giới.

Hằng ngày, khi tôi lạy Phật, nếu tôi lạy nhanh thì đầu của tôi có thể chưa chạm đất, những lần như vậy, tôi nhất định đập đầu lại, để đầu chạm đất rồi tôi mới đứng lên. Mỗi lần tôi lạy một nhịp là 50 lạy, tôi sợ lạy chưa đủ nên tôi lạy 55 lần. Tôi muốn mình làm mọi việc một cách viên mãn. Đây chính là tâm giới. Chúng ta làm việc chưa ngay ngắn, chưa chuẩn thì chúng ta phải làm lại. Thí dụ, chúng ta đang vội nhưng đôi dép chúng ta để chưa ngay ngắn thì chúng ta quay lại sửa. Chúng ta đặt một cốc rau mà chúng ta thấy nó nghiêng thì chúng ta sửa lại. Chúng ta làm những việc nhỏ này chính là chúng ta đang sửa tâm, sửa hành vi của mình.

Chúng ta phải có sự kiểm soát đối với từng hành động nhỏ. Chúng ta kiểm soát mọi sự, mọi việc từ nơi tâm thì chúng ta sẽ không dễ dẫn đến hành động sai. Chúng ta trải qua 10 năm, 20 năm thì chúng ta sẽ có thể hội sâu sắc về điều này. Trong “*Kinh Vô Lượng Thọ*”, Phật nhiều lần nhắc đến phước báu vô lượng, năng lực vô lượng, tuổi thọ vô lượng trong đó tuổi thọ vô lượng là vô cùng cần thiết. Chúng ta không có tuổi thọ để tu tập thì chúng ta sẽ bỏ lỡ một kiếp, chúng ta chưa có thành tựu thì chúng ta đã mất. Hòa Thượng Hải Hiền, Bà Hứa Triết, Lão cư sĩ Lý Bình Nam, Hòa Thượng Tịnh Không đều có tuổi thọ nên các Ngài có thời gian để tu tập. Nếu chúng ta mất sớm thì chúng ta không có thời gian tu hành, con đường sinh tử sẽ mênh mang.

Hòa Thượng luôn nhắc chúng ta điều tâm, điều thân. Thân này giống như chiếc bè giúp chúng ta qua sông, nếu chúng ta không xem trọng chiếc bè thì chúng ta sẽ không thể qua sông. Chúng ta phải nhờ thân để chúng ta làm Phật sự, phục vụ, giúp ích chúng sanh. Thân chúng ta khô gầy, yếu ớt, bệnh hoạn thì chúng ta sẽ không thể làm gì được. Nhiều người cho rằng họ mất càng sớm càng tốt, họ ruồng bỏ thân đây là họ đã ngu muội. Nếu chúng ta không cần thân này thì chúng ta hãy dùng thân hy sinh phụng hiến, làm những việc khó nhọc nhất để lợi ích chúng sanh, lợi ích Phật pháp. Chúng ta làm được như vậy thì chúng ta đã tạo một chút phước lành để hồi hướng cho oan gia trái chủ nhiều đời, nhiều kiếp.

Bà Hứa Triết nói, bà sống ở thế gian là để lo cho người khác, ngày ngày bà chăm sóc người bệnh, nhiều người bệnh nhỏ tuổi hơn bà. Chúng ta làm việc bằng tay còn tâm chúng ta niệm Phật. Có những người lười biếng nhưng họ không nhận ra, họ tưởng rằng họ rất tinh tấn. Chúng ta quán sát chúng ta “*tinh tấn*” hay chúng ta “*tinh tướng*”? Nếu chúng ta tinh tấn thì chúng ta sẽ không có chướng ngại. Chúng ta nhìn thấy tất cả những việc mọi người chưa làm thì chúng ta làm. Ví dụ, chúng ta nhìn thấy bát đĩa chưa rửa, sân chưa ai quét thì chúng ta làm. Có những người chỉ muốn tinh tấn niệm Phật mà không muốn làm những việc khác.

Chúng ta “*tự tư tự lợi*”, chúng ta sợ thân chúng ta đau mệt, nên chúng ta không dám dẫn thân. Nếu chúng ta ngồi chờ người khác dẫn thân thì ai sẽ là người dẫn thân? Thánh Hiền thế gian, xuất thế gian, những tấm gương đức hạnh đã chính mình tự động, tự phát dẫn thân. Chúng ta dám dẫn thân, dám hy sinh phụng hiến thì năng lực trong tự tánh của chúng ta mới có thể hiển lộ. Nếu chúng ta không dám dẫn thân thì năng lực của tự tánh không bao giờ có thể hiển lộ.

Hòa Thượng nói: “***Tự độ giúp độ tha, độ tha giúp tự độ***”. Chúng ta giúp chúng sanh là chúng ta giúp chính mình. Chúng ta giúp người giác ngộ chính là chúng ta giúp chính mình nâng cao sự giác ngộ. Chúng ta nâng cao sự giác ngộ của mình thì chúng ta sẽ giúp được nhiều người hơn. Hai việc này tương bổ tương thành.

Hòa Thượng nói: “***Phật là Lão sư, Bồ Tát là học trò nên mỗi một vị Phật bên cạnh đều có rất nhiều vị Bồ Tát vây quanh, hơn nữa còn có rất nhiều vị cổ Phật đến giúp Phật giáo hóa chúng sanh. Một vị Phật ra đời ngàn Phật ủng hộ***”. Phật cũng phải tương bổ, tương thành với nhau. Phật Phật giúp nhau thì Phật sự mới có thể viên mãn. Một vị Phật không thể tự mình độ chúng sanh. Điều này giống như, một diễn viên xuất sắc cũng cần có người khác diễn cùng, một ca sĩ muốn hát hay hơn thì phải có những người múa phụ đạo, một dàn nhạc phải có nhiều người cùng hòa tấu thì mới tạo thành một tác phẩm xuất sắc. Chúng ta không thể tự biên tự diễn. Chúng ta tu học Phật pháp Đại Thừa, chúng ta phải mở tâm vô cùng rộng lớn, người khác đang làm thì chúng ta phải đến nỗ lực cùng làm để thành tựu chúng sanh. Nếu chúng ta giúp người khác thành tựu bá đồ thì chúng ta đã sai.

Hòa Thượng nói: “***Chư Phật giáo hóa chúng sanh đều là đôi bên mật thiết hợp tác, viên mãn, vô ngã khiến chúng sanh rộng lớn khởi tâm ngưỡng mộ, tình nguyện thân cận để học tập***”. Tinh thần của Phật pháp Đại Thừa là khởi tâm động niệm đều vì chúng sanh, không vì mình. Chúng ta vãng sanh, thành Phật cũng là vì chúng sanh, không phải vì chúng ta sợ Địa ngục, không phải vì chúng ta thích cảnh an lành ở thế giới Tây Phương. Nếu các Ngài sợ Địa Ngục thì Bồ Tát Địa Tạng đã không phát nguyện: “***Địa ngục vị không thệ bất thành Phật. Chúng sanh độ tận phương chứng Bồ Đề***”. Khi nào Địa ngục chưa rỗng không thì Ngài sẽ không thành Phật. Chúng sanh độ hết mới chứng quả Bồ Đề.

Chúng ta muốn thành Bồ Tát thì chúng ta phải có tâm như Bồ Tát, chúng ta muốn thành Phật thì chúng ta phải có tâm đại từ, đại bi như Phật. Tâm chúng ta nhỏ bé thì chúng ta không thể thành Phật Bồ Tát. Thí dụ, tâm chúng ta như cái chum, cái vại thì chúng ta không thể chứa được nhiều nước. Tâm của Phật là tận hư không khắp pháp giới. Chúng ta muốn thành Phật thì tâm chúng ta phải mở rộng đến tận hư không khắp pháp giới.

Chúng ta học Phật mà mặt của chúng ta vẫn giống phàm phu vì chúng ta không phát được tâm giống như Phật Bồ Tát. Chúng ta thường vừa mở rộng tâm được một chút thì chúng ta lại đóng bót lại, tâm chúng ta không thường hằng. Cả cuộc đời Bà Hứa Triết không có ý niệm nghĩ về mình, bà chỉ nghĩ đến làm việc lợi ích cho chúng sanh. Bà đến thế gian để phục vụ mọi người chứ không phải phục vụ cho chính mình. Bà không mua quần áo mới mà luôn nhặt quần áo trong thùng rác và cắt sửa lại. Chúng ta có thể xem đĩa “*Người thanh niên 101 tuổi*”, để hiểu hơn về cuộc đời của bà. Khi bà đến Cư sĩ Lâm để nhận bằng quy y, có mấy trăm người đang đợi để nhìn thấy bà nhưng bà vẫn mặc một bộ quần áo nhặt trong thùng rác và tự cắt sửa lại. Ông Lý Mộc Nguyên hỏi bà có lạnh không thì bà nói, bà không biết nóng lạnh là như thế nào. Đây là do bà không có tâm phân biệt, chấp trước, bà luôn nghĩ đến lợi ích chúng sanh, tâm bà thanh tịnh nên thân bà tự điều hòa. Tâm bà chính là tâm của một Bồ Tát. Trước khi mất, bà dặn những người xung quanh không cho báo chí biết để mọi người không phải mua vòng hoa, báo đài không phải viết bài. Bà ra đi một cách nhẹ nhàng. Khi mọi người biết tin thì bà đã mất một tháng. Bà không muốn người khác phải vì mình mà lo nghĩ. Chúng ta không khởi được tâm Bồ Tát thì chúng ta không thể giống Bồ Tát.

Hòa Thượng nói: “***Bốn nguyện của Đức Phật A Di Đà và bốn nguyện của Mười Phương Chư Phật đều là hy vọng chúng sanh niệm Phật vãng sanh, thân cận Phật A Di Đà. Bởi vì từ chúng sanh Địa ngục đến Đẳng Giác Bồ Tát đều chỉ có niệm Phật mới có thể mau thành Phật***”. Một số người sẽ không tin lời nói này. Phật đại từ, đại bi vì chúng sanh chúng ta mà nhắc thức: “*Chúng sanh niệm Phật mới có thể có thành tựu*”. Đẳng Giác Bồ Tát muốn nhanh thành Phật cũng phải niệm Phật.

Trong “***Kinh Đại Tập***”, Thích Ca mâu Ni Phật cũng nói rất rõ ràng: “***Thời kỳ Chánh pháp Giới luật thành tựu. Thời kỳ Tượng pháp Thiền định thành tựu. Thời kỳ Mạt pháp Tịnh Độ thành tựu***”. Hòa Thượng tin vào pháp môn Tịnh Độ nên tôi cũng tin theo. Hòa Thượng thông tông, thông giáo, thậm chí Ngài có thể giảng được các Tôn giáo bạn nhưng cả cuộc đời, Ngài chỉ niệm một câu “***A Di Đà Phật***”. Có người hỏi, vì sao Ngài giảng Thiền hay như vậy mà Ngài không tu pháp môn Thiền. Hòa Thượng nói: “***Căn tánh của tôi chỉ hợp với tu pháp môn Tịnh Độ, tôi giảng Thiền để những người có căn tánh phù hợp với pháp môn Thiền nghe***”. Ngài có niềm tin tuyệt đối với Tịnh Độ vậy thì chúng ta chỉ cần tin theo Ngài.

Hôm trước, chúng ta học “**Thập Thiện Nghiệp Đạo**”, Hòa Thượng nói, tôn chỉ của nhà Phật là Phật muốn chúng sanh giác ngộ, muốn chúng sanh được an vui. Người xưa nói: “*Người phước ở đất phước, đất phước chỉ dành cho người phước*”. Hay: “*Nhất ẩm, nhất trác mạc phi tiền định*”. Một bữa ăn, một ngụm nước đều do phước báu trong mạng của chúng ta định đặt.

Có người hỏi tôi, vì sao mọi việc tôi làm đều hanh thông. Tôi nói, chúng ta chỉ cho đi thì mọi việc sẽ đều hanh thông. Nhiều người đã học Phật nhiều năm nhưng họ nói với tôi, nếu tôi chỉ cho đi thì tôi sẽ lấy gì để cho. Họ nói như vậy thì họ đã không hiểu lời Phật dạy. Chúng ta là người học Phật chúng ta phải giúp những người xung quanh đạt đến an vui, giải thoát. Nhiều người không hiểu tôn chỉ của nhà Phật, họ pử nhà đóng cửa niệm Phật nên họ không có thành tựu.

Hòa Thượng nói: “**A Di Đà Phật là danh hiệu của chân tâm, bản tánh của chúng ta. Khi chúng ta niệm danh hiệu này thì chân tâm, bản tánh của chúng ta liền tự nhiên được hiện tiền, không chỉ là A Di Đà Phật gia trì mà Mười Phương Chư Phật đều tán thán hộ niệm, hoan hỷ mà bảo hộ chúng ta**”. A Di Đà Phật là chân tâm, tự tánh của chúng ta. Chúng ta có thể trở về với tự tánh thuần tịnh, thuần thiện thì chúng ta chính là A Di Đà Phật. Hằng ngày, khởi tâm động niệm của chúng ta đã tương ưng với chân tâm, bản tánh thuần tịnh, thuần thiện chưa? Nhiều người niệm Phật nhưng không thấy Phật A Di Đà mà họ vẫn thấy những người xung quanh khó ưa, không thân thiện, họ vẫn phiền não, khổ đau nên họ trách Phật.

Chúng ta phải điều phục mọi thứ từ nơi tâm. Trên Kinh nói: “**Tội từ tâm tạo cũng do tâm diệt, tâm diệt rồi thì tội liền không**”. “*Tâm diệt*” là tâm không còn khởi “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham, sân, si, mạn*”. Chúng ta làm được điều này thì chúng ta chính là A Di Đà Phật, A Di Đà Phật chính là chúng ta. Tôi thường nói với mọi người: “*Đạo Phật là đạo giải thoát, học Phật là học sự an vui, tại sao chúng ta học Phật chúng ta không được an vui, không được giải thoát?*”. Chúng ta luôn cảm thấy bức bách bởi thành bại, được mất, hơn thua; chúng ta cảm thấy ràng buộc, bức bách là do nội tâm của chính chúng ta.

Chúng ta là người học Phật mà chúng ta không làm ra biểu pháp, người khác nhìn thấy chúng ta học Phật nhưng chúng ta vẫn khổ đau thì họ sẽ không muốn học Phật. Chúng ta làm Phật sự thì chúng ta phải dùng tâm Phật, chúng ta làm việc của Thánh Hiền thì chúng ta dùng tâm của Thánh Hiền thì chúng ta mới có thể tương ưng với các Ngài. Hòa Thượng nói: “**Ngày nay, bố thí pháp không phải là chúng ta in nhiều Kinh sách mà là chúng ta phải chân thật làm ra tấm gương của người học Phật**”. Chúng ta làm ra tấm gương của người học Phật thì chúng ta sẽ dẫn đạo được rất nhiều người cùng học.

Khổng Lão Phu Tử dạy chúng ta: “*Tư vô tà*”. “*Tư tưởng*” không tà vạy, không có ý niệm “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham,*

sân, si, mạn”. Phật dạy chúng ta phải dùng tâm chân thành, thanh tịnh, từ bi làm mọi việc. Bác Hồ dạy chúng ta: “*Chỉ công vô tư*”, hy sinh phụng hiến vì Tổ quốc. Chúng ta hy sinh phụng hiến vì Tổ quốc thì Tổ quốc ghi công. Chúng ta hy sinh phụng hiến vì chúng sanh tận hư không khắp pháp giới thì chúng sanh tận hư không khắp pháp giới ghi nhận. Chúng ta không cần sự ghi nhận hay thậm chí không có ý niệm được ghi nhận.

Hòa Thượng dạy chúng ta: “*Việc tốt cần làm, nên làm không công, không đức*”. Việc tốt cho quốc gia, dân tộc, cho tất cả chúng sanh thì chúng ta làm. Chúng ta không cần công đức, phước báu nhưng chúng ta vẫn có nhiều công đức phước báu. Chúng ta bỏ công sức mà chúng ta không nhận lại bằng tiền thì chúng ta sẽ nhận bằng phước báu. Chúng ta lấy mà chúng ta không trả tiền thì chúng ta phải trả bằng phước báu trong sinh mệnh. Chúng ta bỏ thí tài lực thì tài lực đến, bỏ thí năng lực, tài vật thì năng lực, tài vật “*ùn ùn*” đến. Chúng ta bỏ thí năng lực không dấu điểm thì năng lực của chúng ta sẽ ngày càng tốt đẹp hơn.

Nơi tôi ở, cây trái đều phát triển rất tốt. Khi tôi mới về đây, người chủ nhà cũ nói, cây mít trong vườn có ra trái nhưng tất cả các trái đều bị hỏng. Từ khi tôi về đây, cây mít năm nào cũng rất sai quả. Hòa Thượng nói: “*Người phước ở đất phước*” vậy thì tại sao chúng ta không nỗ lực tạo phước? Chúng ta phải làm mọi việc bằng tâm chân thành. Tổ Ấn Quang dạy chúng ta: “*Kiệt thành tự khả chuyển phàm tâm*”. Tâm chúng ta đạt đến kiệt thành thì chúng ta nhất định chuyển được tâm phàm của chính mình.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!